Stockholms Stad
Ewa Samuelsson, biträdande Socialborgarråd
Fredrik Jurdell, Förvaltningschef

Stockholm 2013-10-28

Angående förslag till budget 2014 för Stockholms Stad.

Vi skriver till er i anledning av att vi nåtts av information angående budgetförslaget för 2014.

Som privat aktör i välfärdssektorn har man ett begränsat antal kunder. Stockholms Stad (SS) som den största enskilda uppdragsgivaren i hela landet för kommunal omsorgsverksamhet, har därför stor makt att självt sätta ramarna för de verksamheter man handlar upp. Privata aktörer får ofta ensamma klä skott för den kritik som riktas mot verksamhet inom välfärdssektorn trots att förutsättningarna i hög grad sätts av de som beställer uppdraget.

Som exempel kan nämnas daglig verksamhet. LoV-reformerna i länet innebar en generell reduktion av ersättningarna för olika typer av LSS-insatser på ca 30 %. Sedan reformen genomfördes i SS har ersättningarna räknas upp med 2 %. Detta trots att löner och andra kostnader har ökat med 2-3 % årligen. Sammantaget har ersättningen därmed reducerats med 40-45 % sedan situationen före LoV.

Att det funnits ett utrymme för reducerade ersättningar bekräftas givetvis av det faktum att det trots allt drivs verksamheter med god kvalitet till en betydligt lägre ersättning än tidigare. Att kontinuerligt arbeta med att förbättra kvaliteten och samtidigt sänka kostnaderna är ingenting som vi privata utförare ställer oss främmande inför, det är kanske vårt viktigaste bidrag till den verksamhet som tidigare var offentlig. Vi privata utförare är stolta över att ha kunnat medverka till att sänka kostnaderna för skattebetalarna med en i allt väsentligt bibehållen kvalitet. Alla förstår dock att det finns en nivå där ytterligare urholkningar av ersättningarna får en negativ påverkan på kvaliteten. Var den gränsen går är inte enkelt att definiera, den varierar säkert mellan olika LSS-insatser, med det vore önskvärt med en större respekt för det faktum att vi inom fler och fler områden kommer väldigt nära denna gräns. För vissa grupper och verksamheter så har gränsen redan passerats och om detta borde vi ha en diskussion.

Det är mot bakgrund mot detta upprörande att staden i budgetförslaget tar ett ytterligare steg i riktning mot denna gräns genom att reducera ersättningen för daglig verksamhet med 1-5%. Här hänvisas till att man tar bort ett krav på att tillhandahålla mat i verksamheten. Problemet är bara att detta krav aldrig fanns med i priset för den ursprungliga tjänsten, detta ”tvingades” ensidigt in i efterhand.

Det riktiga dråpslaget riktas emellertid mot de personer som är i behov av personlig assistans i sin verksamhet. Ersättningen ska enligt förslaget reduceras till lägsta vårdnivå oavsett ”bakomliggande” vårdnivåbedömning. Detta innebär en reduktion med ca 65 % från nuvarande nivå som redan i utgångsläget är 30 % lägre än den ordinarie ersättningsnivån.

Det är naivt att tro att en sådan stor och plötslig förändring inte har en förödande påverkan på de verksamheter där dessa personer har sin dagliga verksamhet. För de verksamheter som inte omgående tvingas lägga ned innebär förändringen att man måste omfördela resurser från andra klienter. Staden skapar med förändringen en grupp människor som ingen kan investera och utveckla nya verksamheter för, eller ens driva befintliga verksamheter för, under rimliga ekonomiska förutsättningar. Man bör betänka vad detta i förlängningen innebär för de enskilda individerna i termer av valfrihet och kvalitet på verksamhet.

Utifrån vårt perspektiv är förändringen ett exempel på den okunskap om hur en omsorgsverksamhet bedrivs som präglar det politiska beslutsfattandet. Logiken tycks vara att personliga assistenter ersätter behovet av egen personal. Det är felaktigt. Vår verksamhet förutsätter kvalificerad personal med erfarenhet och utbildning. Få personliga assistenter uppfyller dessa kvalifikationskrav. Stadens logik förutsätter att utföraren ansvarar för verksamheten och därefter bedriver den med personal man fått sig anvisad av annan. Det är naturligtvis orimligt. Staden förbiser vidare det faktum att utföraren ofta behöver

göra omfattande investeringar i lokaler och utrustning/hjälpmedel för att kunna erbjuda en verksamhet för personer med omfattande fysiska funktionshinder.

Vi har sett branschrådet som ett tillfälle för att diskutera viktiga frågor med representanter för staden. Vår tro har varit att vi genom ett ömsesidigt informationsutbyte ska kunna undvika att drabbas av dessa plötsliga och dramatiska förändringar, åtminstone i den delen de sker av misstag. Om frågan hade ventilerats i branschrådet hade vi dels fått en förvarning och i den utsträckning det är fråga om ett rent misstag så hade detta kanske kunnat undvikas. Det faktum att vi får informationen på detta sätt gör att vi måste diskutera meningsfullheten i att träffas i denna konstellation.

Vi hoppas att det fortfarande finns ett utrymme att påverka detta budgetförslag.

Med vänliga hälsningar

Föreningen Privata Utförare inom LSS

Genom:

Stefan Lahti	Peter Meinhardt	Ingela Georgas	Christina Grell	Eva Meyer
Misa	Resursteamet	Nytida	Attendo	Frösunda

Anneli Löfberg	Christina Cedergren	Karin Sääf	Lasse Camehagen	Liselott Almén Malmqvist
Conexi	Cedergruppen	Bambi	Solhagagruppen	JACT